

ALEXANDRA VRÁBELOVÁ

Vtieni koridy

Vtieni koridy

Text © Alexandra Vrábelová 2022
Cover photo © František Bodnár 2021
Slovak edition © Amneris, s.r.o., Bratislava 2022
Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-973807-3-1

Vtieni koridy

ALEXANDRA VRÁBELOVÁ

V TIENI KORIDY

V tieni koridy

Vtieni koridy

V TIENI KORIDY

CÁDIZ

Sobota

Sedela som v autobuse a netrpezlivo čakala na to, kedy konečne uvidím Cádiz. Z rádia znel nový hit tohto leta, *La camisa negra*. Dovoľenka v slnečnej Malage mi začala už pred týždňom, ale zatiaľ som príliš neoddychovala. Celý čas som totiž navštevovala kurzy španielčiny, ktoré som mala v miestnej jazykovej škole každý deň doobeda. Na španielčinu som chodila aj na Slovensku, ale chcela som sa v nej zdokonaľiť v prirodzenom prostredí. Milovala som ten jazyk, hispánsku hudbu a kultúru, a aj krajinu, do ktorej som sa opätovne vracala. Vzala som si v práci voľno na dva týždne a pricestovala do Andalúzie, aby som sa naučila komunikovať v španielčine.

Na polícii, kde som pracovala, si cenili už len to, že ovládam angličtinu. Stať sa policajtkou bol môj sen, ale ku klasickej policajnej práci som sa zatiaľ veľmi nedostala. Pracovala som na Odbore poriadkovej polície, kde som mala na starosti hlavne administratívu. V auguste som však mala prestúpiť na iné oddelenie, od čoho som mala veľké očakávania. Znamenalo by to, že sa konečne stanem pravou policajtkou. Ostávalo ešte niekoľko týždňov a čakanie som si

chcela spríjemniť týmto výletom.

Bol víkend, tak som sa rozhodla preskúmať okolité mestá. Aj keď bol Cádiz vzdialený od Malagy až štyri hodiny cesty autobusom, neodradilo ma to. Spolužiačky z kurzu sa vybrali na nákupy do Marbelly, ale ja som dala na svoju intuíciu a rozhodla som sa pre vzdialený staroveký prístav. Toto mesto ma niečím magicky priťahovalo. Cádiz ležal na južnom cípe Španielska, išlo o zaujímavý tvarovaný polostrov, ktorý bol len úzkou časťou pripojený k zvyšku pevniny. A tak som si privstala a o šiestej nasadla na autobus do najstaršieho sídla európskej civilizácie.

Po príchode do mesta som pocítila úžasné zadostučinenie. Ocitla som sa na slnkom zaliatom polostrove s tritisícročnou históriou. Vytiahla som mapu, ktorú som si pred dovolenkou vytlačila z internetu, a snažila sa nasmerovať svoje kroky do centra. Chvíľu trvalo, kým som sa zorientovala. Pár dní predtým som sa telefonicky pokúšala zarezervovať si hotel, ale bolo to zbytočné. Vraj nezvyknú robiť rezervácie. Povedali mi, aby som len rovno prišla, že určite bude niečo voľné. Bolo mi to čudné, ale až na mieste som pochopila, prečo sa neobávali návalu turistov.

Môj hotel mal výbornú polohu a stál v centre mesta. Na prvý pohľad by však človek ani nezbadal, že sa tam nejaké ubytovacie zariadenie vôbec nachádza. Na hrdzavej bráne visela ošarpaná tabuľa, na ktorej som ledva rozlúštila názov: *Pension Inma*. Opatrne som otvorila vřzgajúcu bránu.

Ocitla som sa vo dvore, ktorý pripomínal stavenisko – ležala tam hromada piesku a kameniva, niekoľko dosák a kopy haraburdia. Dokonca som začula zvuky vrtačky. Penzión bol evidentne v rekonštrukcii. Zamierila som do vchodu oproti, kde som natrafila

na ďalšiu odpudivú bránu. Kráčala som hore schodmi a kľučkovala medzi opadanou omietkou, tehľami a doskami.

Na poschodí som opäť zazrela názov *Inma*. Nesmelo som zazvonila. Zvnútra sa ozval len brechot psa. Mala som zvláštny pocit. Znova som zazvonila. Tentoraz mi už otvorila staršia pani, ktorej som sa pre istotu spýtala, či je hotel v prevádzke.

Zaviedla ma do miniatúrnej izbičky s posteľou a umývadlom, a ukázala mi kúpeľňu na chodbe. Do očí mi udreli opadané kachličky, ale na tú jednu noc to úplne stačilo. Bolo tam všetko, čo som potrebovala. Zložila som si veci, trochu sa opláchla v odpudzujúcej kúpeľni a vybrala som sa na obhliadku mesta.

Nedáľeko hotela sa nachádzalo hlavné námestie s dominantou mesta – katedrálou v barokovom slohu. Plánovala som ju navštíviť neskôr. Prešla som popri nej a ocitla som sa v uličke s rozličnými obchodíkmi. Domy mali biele balkóny s balustrádou, okenice a lampy s prekrásnym čiernym kovaním. Blížil sa čas obeda a bola som už dosť hladná. Vstúpila som do jednej menšej krčmičky a objednala som si *tortillu de patatas* – omeletu so zemiakmi. Našla som si miesto vonku pri malom stolíku pod slnečnikom. Pustila som sa do jedenia omelety a zapíjala som ju *tinto verano* - červeným vínom s limonádou, ktoré sa stalo počas minulého týždňa mojím obľúbeným nápojom. Pozrela som sa okolo seba. Slnko dopadalo na priečelia starobyých budov a na chodník, kde sa prechádzali ľudia. Tá jedinečná atmosféra mesta ma napĺňala pocitom šťastia. Cítila som sa skvele.

Potom som zaplatila a ponáhľala som sa ďalej, aby som si stihla prezrieť mesto. Prešla som zopár malebných uličiek, pofotila starobylé zákutia, až som natrafila na malú cukráreň na rohu ulice. Už vo výklade ma upútal pestrý výber rozličných dobrôt. Mandľový

koláč, *cheesecake*, *palmeras* z lístkového cesta v tvare srdiečka, donuty s glazúrovanou polevou, *cortadillos de cidra*, koláčiky plnené tekvicovým džemom. Hneď som dostala chuť na zopár kúskov. Ale bola som tu kvôli niečomu inému.

„Prosím si marcipán,“ snažila som sa povedať čo najčistejšou španielčinou.

Predavačka mi však evidentne nerozumela.

„Je to sladkosť...“ pokračovala som vo vysvetľovaní, ale bez úspechu. Predavačka stále nechápala. „Jedáva sa to na Vianoce...“

„*Mazapan*,“ ozval sa priamo za mojím chrbtom príjemný mužský hlas. Obrátila som sa a za mnou stál mladý pohľadný Španiel. Milo ma prekvapilo, že mi pomohol práve taký zaujímavý muž.

Predavačka konečne pochopila.

„*Sí, mazapan!*“ zahlásila veselo, vzápätí sa obrátila a kráčala k policiam na konci miestnosti.

Vytiahla odtiaľ malý balíček.

„*Gracias*,“ usmiala som sa neznámeho.

„*Hablas inglese?*“ spýtal sa, či hovorím po anglicky. Na to som s potešením prešla do pre mňa istejšej angličtiny.

„To je pre otca, má ho veľmi rád,“ vysvetľovala som svoju nezvyčajnú túžbu po tejto добрute. Španieli marcipán zvykli jesť len na Vianoce.

„Ja sa zase chystám kúpiť niečo svojej babke,“ usmial sa.

„Áno, majú tu skvelý výber,“ poznamenala som.

„Jedla si už španielske *churros*? Pozývam ťa,“ zvolal a kývol rukou smerom k voľnému stolíku.

Pri pohľade na jeho vysokú postavu a čierne úprimné oči som spon-tánne zvolala:

„Rada!“

Vzala som si škatuľku marcipánu a neznámy objednal dve porcie tyčínok z odpaľovaného cesta. Posadili sme sa k stolíku pri okne a pustili sme sa do jedenia.

„Tú výslovnosť asi nepochopím. To isté slovo, *mazapan*, som použila aj ja a nerozumela mi,“ sťažovala som sa a odhryzla som si zo sladkého pečiva.

Zasmial sa.

„To áno, vyslovovať španielske z nie je jednoduché! Inak, ja som Lucas,“ podal mi ruku, natiahol sa ku mne a dal mi dve pusy na líce. Španieli sú známi svojou srdečnosťou, pomyslela som si.

„Ja som Laura.“

„Odkiaľ si?“

„Z Bratislavy. Zo Slovenska.“

„V Bratislave som ešte nebol, ale vo Viedni áno.“

„Tak to je na skok,“ prikývla som. „Tiež som tam bola niekoľkokrát.“ Ľudia v zahraničí väčšinou nevedeli, kde je Bratislava a vôbec ju nedávali do súvisu s blízkou Viedňou. Páčilo sa mi, že má prehľad.

„Si odtiaľto?“ odkusla som z chrumkavej tyčinky obalenej v cukre.

„Nie, zo Sevilly, ale študujem v Malage. Mám práve skúškové,“ vzdychol si.

„To je náhoda,“ zvolala som. „Ja mám práve v Malage kurz španielčiny,“ usmiala som sa.

„A čo robíš tu?“ prekvapene sa na mňa pozrel.

„Mala som cez víkend voľno a chcela som vidieť aj iné mestá.“

„To si mala dosť ďaleko,“ poznamenal a zahryzol sa do ďalšej tyčinky. „A prečo práve Cádiz?“

Hral sa s obrúskom vedľa tanierika. Mal veľmi pekné ruky. Opálené, nie prehnane svalnaté, ale pevné.

„Niečo ma sem ťahalo,“ pozrela som na neho.

Jeho prenikavý pohľad tmavých očí ma dostal do pomykova.

„Čítala som, že je to starobylý prístav. Zdalo sa mi to tajomné a romantické. Lákalo ma to,“ sklopila som zrak. Uvedomila som si, že som použila slovo romantické, a obávala som sa, že to vyznelo príliš sentimentálne. „A ty? Čo robíš v Cádize?“

„Prišiel som sem za babkou. Býva tu sama, tak ju občas chodievam navštíviť.“

Páčila sa mi tá predstava starostlivého vnuka, ktorý navštevuje svoju starú mamu a nosí jej sladkosti z cukrárne.

„Ja tiež rada chodím k babke. Ale mám to jednoduchšie, keďže býva v tom istom meste.“

Pozrela som sa na svoj prázdny tanierik a bola som v pokušení objednať si ďalšie churros. Namiesto toho som si však utrela prsty do papierového obrúska. Nebudem to preháňať, na dnes už bolo sladkého dosť.

„Často som sem cestoval na prázdniny. Cádiz mám veľmi rád.“

„Máš tu aj kamarátov?“

„Áno, aj keď sa už rozprchlí po Španielsku.“

Lucas práve dojedol a servítku položil na prázdny tanier. Začala som sa obávať, že konverzácia skončí spolu s konzumáciou.

Ako keby ma počul, spýtal sa:

„Dáš si ešte niečo?“

Nebola som si istá, či to bolo zo zdvorilosti, alebo či skutočne chcel pokračovať v našom rozhovore.

„Dala by som si kávu,“ rozpačito som sa na neho pozrela. Zdalo sa, že ho moja odpoveď potešila.

Keď nám čašníčka doniesla dve kapučína, Lucas vzal vrecko s cukrom, roztrhol ho, nasypal cukor do šálky a pokračoval:

„A čomu sa venuješ? Študuješ?“

„Nie, už mám po škole. Pracujem.“

Toto bola téma, ktorú som mala najradšej. Sledovať, ako niekto háda moje povolanie, bolo najlepšou časťou rozhovoru.

„Skús si tipnúť kde,“ vyzvala som ho.

„Učiteľka?“ povedal bez zaváhania.

Pokrútila som hlavou a odpila si z kávy.

Šibalsky sa na mňa pozrel.

„Novinárka?“

„Nie.“

„Už viem!“ pokýval sebaisto hlavou. „Modelka!“

Polichotene som sa zasmiala. Cítila som, ako sa začínam červenať.

„No to určite!“ zvolala som. „Ale dám ti nápovedu.“

Lucas napäto počúval a ja som si vychutnávala jeho zvedavý pohľad.

„Nosím uniformu.“

V očiach mu víťazoslávne zasvietilo.

„Letuška!“

„Tesne vedľa. Policajtku,“ pozrela som sa na neho triumfálne.

Lucas sa zatváril prekvapene a obdivne si ma premeral.

„Ale nie, vážne?“

„Hej,“ pokývala som pobavene hlavou.

Užívala som si svojich päť minút slávy. Každý muž, ktorému som povedala, kde pracujem, bol ohromený. Samozrejme, väčšina z nich si predstaví kostým s hlbokým výstrihom, minisukňou a ihličkovými podpätkami. Táto predstava bola dosť vzdialená realite. Naše uniformy boli nepekné a neforemné.

Vtom nás prerušil asi desaťročný chlapec, ktorý pribehol k Lucasovi.

Z jeho reči som pochopila, že si pýtal autogram. Začudovane som sa pozrela na chlapca a potom na neho. Lucas mi vysvetlil, že sa podobá na jedného španielskeho herca. Vraj si ho s ním ľudia často mýlia.

„Banderas už je pristarý a na Noriegu sa určite nepodobáš,“ uťahovala som si z neho.

„Tak máme aj iných hercov,“ zasmial sa. „Čo tak Bardem?“

„Máš trochu krajší nos,“ zašibrinkovala som mu prstom pred tvárou. Evidentne som ho tým pobavila. Jeho oči sa smiali spolu so mnou.

Pôsobil veľmi milo. Mala som pocit, že už sa dlho poznáme. Čas pri ňom plynul rýchlejšie ako obyčajne. Rozprávali sme sa o škole, o mojej práci, o cestovaní, o zážitkoch.

Keď sme dopili kávu, nenápadne som sa pozrela na hodinky. Boli už takmer tri hodiny. Nechcela som prerušiť toto príjemné posedenie, ale povedala som si, že večne tam sedieť nemôžeme, a čím skôr od neho odidem, tým lepšie. Čím dlhšie s ním budem, tým viac sa mi bude páčiť. A takúto komplikáciu nepotrebujem. Musím uvažovať reálne. Som tu na pár dní a nemá význam si niečo začínať. Nebude žiadne potom.

Chcela som sa ísť prejsť ešte na pobrežie, tak som sa rozhodla, že to už nebudem odkladať. Buď sa ku mne pridá, alebo nie. A ak sa má náš rozhovor skončiť, nech je to radšej teraz, ako by som tu mala sedieť ďalšiu hodinu, a potom sa s ním už nevidieť. Nechcela som však vyznieť, akoby som ho od seba odháňala, preto som mu vo svojej odpovedi dala možnosť, aby sa mohol ku mne pripojiť.

„Prepáč, veľmi rada by som sa s tebou ešte zhovárala, ale mala by som už pomaly ísť. Chcela by som sa pozrieť na pláž, kým ešte nie je tma,“ pomaly som zvesila svoj ruksak zo stoličky a zasunula do neho

svoj mobil.

„Samozrejme, chápem. Ja už tiež budem musieť ísť...“, v jeho hlase som vycítila smutný tón.

Požiadala o účet a medzitým som rozmýšľala, čo spraví. Mrzelo ma, že sa naše cesty pomaly rozchádzajú, a nebola som si istá, či som dala dostatočne najavo, že by som si priala pokračovať v rozhovore. Ale nechcela som ho priamo požiadať, aby ma sprevádzal. Priala som si, aby to navrhol sám.

Po zaplattení sme vstali a kráčali k východu.

„Nevedel by si mi poradiť, ktorým smerom sa tam ide?“ dúfala som, že si to rozmyslí a pôjde so mnou.

„Jasne, takto stále rovno,“ ukázal rukou na ulicu, ktorá sa nachádzala priamo pred nami. „Rád by som ťa tam odprevadil, ale musím ísť ešte za babkou, čaká na môj nákup.“

Takže nič.

Sklamane som pokrčila plecami, keď sa pozrel na mňa a poznamenal:

„A nechcela by si ísť niekam večer? Ak nemáš program, mohol by som ti tu ukázať nejaké pamiatky,“ navrhol spontánne.

„Áno, to by som bola rada!“ vyhrkla som.

„Dala by si mi na seba číslo?“ pozrel sa na mňa nesmelým pohľadom. Nadiktovala som mu číslo a rozlúčili sme sa s tým, že sa mi ozve neskôr.

Ledva som zašla o ulicu ďalej, sadla som si na najbližšiu lavičku. Bola som ako omámená. Stále som nemohla uveriť tomu, čo sa stalo. Dala som sa do reči s úplne neznámym mužom a dohodla som si s ním rande! Teda, je to rande?

Neuvažovala som nad tým, čo prinesie prípadné stretnutie a či má

zmysel rozvíjať nejaký vzťah, len som si veľmi priała, aby mi večer zavolał. Tak veľmi som ho ešte chcela vidieť!

Z toho nášho stretnutia a neurčitého prísľubu som zostala taká nervózna, že som si nebola istá, či je dobre, že som ho vôbec stretla. Možno sa mi ani neozve a toto zbytočné očakávanie mi len pokazí náladu.

V takomto zvláštnom rozpoležení som kráčala smerom k pláži. Príjemné prostredie starobylých budov, palieam a zákutia malých námestí som si ani nedokázala naplno vychutnávať, stále som si v hlave prechádzala náš rozhovor. Bola som nahnevaná sama na seba, že vo mne ani nie za dve hodiny dokázal vyvolať také emócie, že mi na tom ďalšom stretnutí tak záležalo. Veľmi som chcela, aby mi zavolał, a obávala som sa, že to neurobí. Bolo mi jasné, že by som sa na neho ani nemala právo hnevať. Veď o nič nešlo. Len sme sa chvíľu rozprávali. Ale práve preto ma mrzelo, že nad takou banalitou tak intenzívne premýšľam. Je to v podstate neznámy človek. Tak či tak raz príde chvíľa, keď sa budeme musieť rozlúčiť, a možno to bude ešte ťažšie. V nedeľu sa vraciam do Malagy a o týždeň naspäť na Slovensko. Mala by som byť racionálna.

Celý polostrov som prešla krízom asi za trištvrte hodinu, až som prišla k moru. Rozhodla som sa ísť popri pobreží. Mala som odtiaľ úžasný výhľad – v zlatej kupole katedrály sa nádherne odrážalo slnko. Nebo bolo krásne čisté, bezoblačné, a šaty sa mi od horúčavy lepili na pokožku. Bolo mi ľúto, že som si nevzala plavky, ale objem môjho ruksaku bol značne obmedzený, tak som si zobrala na dva dni len to najnutnejšie.

Vtom mi zapípala sms a srdce mi zabúchalo od nedečkavosti:

Ahoj, Laura, si ešte na pláži?

Cítila som svoj zrýchlený tep. Lucas sa celkom rýchlo ozval!
Okamžite som odpísala:

Ahoj, Lucas, áno, som.

Lucas: *Môžem sa k tebe pridať? Zaplávame si?*

Laura: *Samozrejme, som na tej strane pláže, kde je pevnosť San Sebastián. Len si musím kúpiť plavky :)*

Lucas: *Dobre. Tak o pol hodinu som tam.*

Mala som tridsať minút na to, aby som si kúpila plavky. Rozhliadla som sa okolo seba, ale obchody boli viac v centre. A navyše pravdepodobne zavreté kvôli sieste. Spomenula som si, že som kráčala okolo známych značiek módnych reťazcov, možno by tam niečo sezónne mohli mať. Nakoniec som natrafila na úplne nenápadný obchodík, kde som si za pár eur kúpila bikiny. Dokonca mi aj celkom pekne sadli. A dokúpila som si aj osušku. V obchode hrala nádherná romantická hudba, bol to môj obľúbený štýl *bachata*. Spýtala som sa predavačky, čo to je. Bol to Juan Luis Guerra a hrali jeho album *La llave de mi corazón*, čo znamenalo kľúč od môjho srdca.

Spokojná som sa vybrala naspäť na pláž. V obchode som si rovno nechala plavky na sebe, nech sa potom nemusím prezliekať.

Keď som dorazila na pláž, vybrala som miesto úplne na okraji, mimo ostatných ľudí. Roztiahla som osušku, vyzliekla som sa do plaviek, sadla som si a netrpezlivo čakala na Lucasa. Neuplynulo ani päť minút a už som videla, ako sa blíži. Ani z diaľky sa jeho postava nedala prehliadnúť – predtým mal džínsy s béžovou polokošelou a teraz mal oblečené bermudy a svetlomodré tričko, v čom vynikala jeho opálená pokožka.

„Ahoj, Laura, vidím, že si si už stihla kúpiť plavky,“ začal veselo.

„Síce len narýchlo, také lacné, ale snáď sa nerozpadnú,“ pokúsila som sa o vtip.

„Tak mne by to až tak nevadilo,“ zasmial sa. „Ideme do vody?“

„Samozrejme!“

Vstala som a sledovala som, ako si vyzliekal tričko. Mal bezchybnú postavu. Na jeho tele nebol ani gram tuku. Bol štíhly, ale nie vychudnutý, telo mal pevné a opálené. A navyše úžasné držanie ako tanečník. Rýchlo som sklopila pohľad, aby nespozoroval, že na neho hľadím s obdivom.

Nepovažovala som sa za nejakú veľkú krásavicu, mala som síce celkom peknú tvár, ale stále som bojovala s kilami navyše. Nebola som spokojná so svojou postavou. Aj keď som si dávala pozor na jedlo a pravidelne som športovala, výsledok až tak nezodpovedal snaženiu. Vyzliecť sa pred Lucasom do plaviek bola pre mňa veľká výzva. Ponáhľala som sa radšej rýchlo do vody. Ešteže som sa ten týždeň predtým stihla trochu opáliť!

Voda bola strašne studená. Bol len koniec júna, takže sa ešte nestihla zohriať. Aj v Malage bolo more dosť chladné a navyše tam často fúkal vietor. Zafala som zuby a pomaly som vchádzala do vody. Lucas ma predbehol a rovno predo mnou skočil do mora. Dobré sa na mne zabával – pri vstupe do vody som mala v tvári utrpiteľský výraz. Nakoniec som to zvládla a spravila som niekoľko rýchlych temp na zahriatie. Lucas uznanlivo pokýval hlavou:

„Wow, ty si aká plavkyňa!“

Kedysi som chodievala na plávanie, a tak mi ostal celkom pekný štýl.

„Veď som policajtká, musím sa vedieť hýbať!“ zasmiala som sa.

Trochu sme si zaplávali, potom sme vyliezli z vody a sadli si na osušku. Lucas priniesol sangriu, ktorú tesne predtým doma pripravil. Skvelo nás osviežila.

Pomaly sme si z nej odpíjali a pritom sme sa rozprávali.

„A ty robíš nejaký šport? Netancuješ náhodou?“ vyzvedala som sa.

„Tanec ani nie, skôr tak rôzne. Občas si zabehám, zaplávam, v zime lyže, posilňovňa a tak...“

„Mňa veľmi baví bojové umenie. V práci máme nácviky.“

„Fíha, a čo sa učíte?“ prekvapene zdvihol obočie.

„Sebaobranu.“

Vstala som a vyzvala som ho:

„Skús ma chytiť za ruku.“

Lucas sa postavil oproti mne a položil mi ruku na zápästie. Jeho dotyk ma privádzal do rozpakov. Ruku som si jediným pohybom uvoľnila pomocou páky.

„Tak na teba si určite nikto netrúfne!“ zvolal s rešpektom.

Sadli sme si na svoje uteráky, zmenila som tému a trochu som ho podpichla:

„A ako sa má babka? Pustila ťa sem?“

„Ale áno, bola rada, že som jej z cukrárne doniesol churros,“ povedal veselo a nalial mi ďalší pohárik sangrie. „Len potom večer by chcela, aby som s ňou šiel na omšu. Zajtra je sviatok svätého Jána Krstiteľa.“

„Tak to je od teba pekné.“

Páčila sa mi predstava, ako ide s babkou do kostola.

„Ja tiež zvyknem chodiť na omše,“ pozrela som na neho a odpila som si zo sangrie.

„Naozaj? A nechceš ísť s nami? Je to o siedmej,“ navrhol